

Sonet.

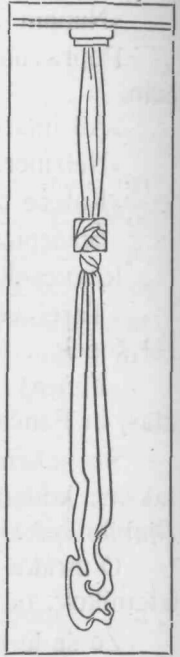
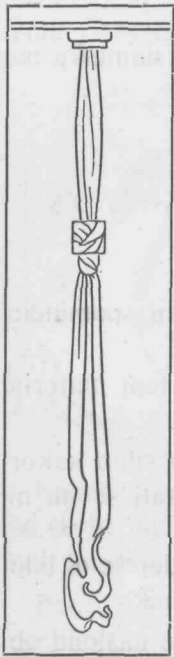
*Pomlad čez temne gore je prišla.
Raztrosila po zemlji je veselje,
v mladostni slutnji gaj zazelenel je,
pregnan je mrak, pregnana je tema.*

*Izginila svetloba je neba ...
Na temnih krilih zimski kralj prišel je,
in vso prirodo mrak hladan odel je,
s sadovi nje veselo se igra.*

*Mladost človeka tajna je pomlad:
prinesla je nebrojno svetlih nad,
prinesla je skrivnostno-tihe sanje ...*

*A ko mladosti cvet vesel obran je,
nastopi zima ... Vihre prihrume,
in dvoje boli stiskajo srce ...*

Davorinov.

TONE RAKOVČAN:

Povest o vijolici.

riklila je iz zemlje vijolica, vsa modra, vsa dišeča, da se je solnce začudilo nad njeno krasno barvo in njenim lepim vonjem. Priklila je v tisti zgodnji pomladi, ko je ravnokar skopnel sneg in je šumel preko širne ravani še oster veter.

Tako, ko je dvignila vijolica glavico k solncu, jo je zaskalelo v očeh, ker je spala vso zimo v temnih prostorčkih — pa pobožala jih je nekoliko z mehкими prstki in se ozrla še enkrat k jasnemu nebu. Oj, kako je lepo zunaj! To veliko svetlo solnce, ta jasnina neba, ti srebrni oblaki! ... In zadišala je vijolica še z večjim vonjem, da je šel daleč po trati tja do brega.

Zadišalo je tudi murnu v kajbici — popravil si je črno suknjico in hajdi za vonjem. Baš v tistem trenutku je prisopel tudi na breg veter — in ko je muren pristopical iz kajbice na prag, ga je presenetil vetrov trdi in osorni obraz. Druga leta so veli drugačni vetrovi, z drugačnimi obrazi, veselih lic, lahkih nog. Hudo znamenje to!

Pomislil je nekoliko muren, pomislil o prezgodnji pomladi ...

Pa vendar je čas — ko tako lepo dehti po bregu in trati.